

ning af omkring 3 Mill. Kr., hvilket altsaa betyder en Nedsættelse af den almindelige Kirkeskat paa ca. 25 pCt.

Foruden den almindelige Kirkeskat har Menighederne jo at udrede Vederlag for Afløsning af Offer og Accidenser saavel til Præster som til Kirkesangere, Udgiften til Varme i Kirker og særlige Udgifter, som Menighedsraadene har haft, samt yderligere Udgifter, der falder paa Kirken, saaledes at Skatten ikke overalt i Sognene har kunnet være den samme, men i visse Sogne har været større, i andre mindre. Men de Udgifter, som jeg sidst nævnte, har ogsaa tidligere været opkrævet sammen med Kommuneskatten. Nu bliver de opkrævet i Forbindelse med den almindelige Kirkeskat, og mange har derfor faaet den Forestilling, at det er selve Kirkeskatten, der stiger saa overordentligt, da de nu kommer af med saa mange Penge paa een Gang til saakaldte kirkelige Udgifter. Det er jo en Misforstaaelse, thi den tidligere Skat for Afløsning af Offer og Accidenser og for Kirkevarme m. v. var ikke nogen kommunal Udgift.

Hvad Præstelønningsloven angaar, har der været en ikke ringe Bevægelse blandt Præsterne for at faa en forøget Lønning ved denne Lejlighed. Det har jeg ikke kunnet gaa ind paa, Tiderne er ikke dertil. Og jeg har saa meget mindre kunnet gaa ind derpaa, som vi jo i 1921 fik en Lov om Forhøjelse af Vederlaget for Befordring, for Konfirmandstuer m. m., som i Virkeligheden gav Præsterne en forøget Indkomst af mellem $\frac{1}{2}$ og 1 Mill. Kr. At gaa videre nu vil ikke være muligt, Tiderne er, som sagt, ikke dertil, uagtet jeg meget vel kunde unde Præsterne en noget forøget Lønning, thi deres Lønninger, navnlig de lavest lønnede, er ogsaa efter min Mening lovlige smaa. Man har saa gjort Forsøg paa at omregulere Lønningsmassen, saaledes at man tog fra de bedst lønnede og lagde til de lavest lønnede, men ogsaa et saadant Forsøg har jeg maattet modsætte mig, thi det vilde ikke kunne gennemføres uden yderligere Udgifter. Tager man fra de bedst lønnede og lægger til de lavest lønnede, vilde det jo nemlig medføre, at det blev nødvendigt at give de bedst lønnede et personligt Tillæg til Vederlag for den Del af Lønnen, som blev taget bort, men disse personlige Tillæg vilde løbe temmelig betydeligt i Vejret.

Med Hensyn til Præstegaardsjorderne har jeg gjort Forsøg paa at faa indført en Bestemmelse om, at Præstegaardes Udstykning kun kan finde Sted, hvor Menigheds-

raadet giver Tilslutning dertil. Dette Forslag stillede jeg for at faa tilvejebragt Overensstemmelse mellem de sønderjydske Forhold og vore, saaledes som de er ordnet efter Loven af 1919, idet Forholdet, som allerede nævnt i Gaar, i Sønderjylland er det, at Præstekaldene der ubestridt er Ejere af Præstegaarde og Præstegaardsjorder, hvorfor det ikke kan paalægges dem at afgive Jord efter de Regler, som vi har vedtaget her i Lov af 4. Oktober 1919. I Folketinget ønskede man imidlertid ikke at gaa ind paa dette Forslag, og § 43 i Lønningslovforslaget blev derfor forandret i Folketinget, saaledes at Regelen i Loven af 4. Oktober 1919 nu ændredes derhen, at Menighedsraadet kun kan modsætte sig en Udstykning, for saa vidt den bringer Arealet ned under 12 ha middelgod Jord. Denne Ændring af mit Forslag maatte da medføre, at jeg maatte stille et særligt Forslag vedrørende de sønderjydske Landsdele, og det er det, der er sket ved Loven om Indførelse af den danske Lovgivning i de sønderjydske Landsdele i den Paragraf, som vi forhandlede om i Gaar.

Endelig maa jeg bemærke, at der i Lønningsloven er indført en § 93, som giver Ministeren Bemyndigelse til at fordele det Restbeløb af Præstepenge, som ikke blev uddelt i 1921, da den københavnske Lønningslov gennemførtes. Man forudsatte den Gang, at der ikke vilde blive saa stort et Restbeløb tilbage, som Tilfældet er blevet; medens Kirkebetjentene herinde fik deres Beløb fuldt udbetalt, blev der, som sagt, et Beløb tilbage for Præsternes Vedkommende. Uagtet Embedsmændene i Ministeriet har været af den Formening, at dette nok kunde uddeles administrativt, har jeg dog ment det rigtigere at gaa til Rigsdagen derom for at faa den fornødne Bemyndigelse. Denne har man enstemmigt givet mig i det andet Ting, ingen gjorde Indsigelse derimod, og jeg haaber, at ogsaa dette Ting vil give sin Tilslutning dertil.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig blot med Tilføjelse af, at jeg anbefaler Lovforslagene til det høje Tings Velvillie og til uforandret Vedtagelse.

Ejsing: De Forhandlinger, der er ført her i Rigsdagen, har jo meget drejet sig om de økonomiske Forhold, og det er naturligt, at disse Forhold er kommet stærkt i Forgrunden i de senere Aar. Men ved Behandlingen af Kirkelovforslagene er det andre Ting, der har optaget Folk, selv om det ene af de Lovforslag, som her foreligger, netop drejer sig om Lønninger. Kirkelov-